

Egypte 2005 deel 6

Wanneer ik soezerig na de siësta bijkom op m'n platje komt Hassan the bell boy, schichtig om zich heen kijkend, gebarend of ik hem wil binnen laten in ons appartement. Peter, net uit de douche, weet ook niet hoe hij het heeft. Voodoo....., mompelt hij later, na van de schrik te zijn bekomen.

Geheimzinnig diept Hassan uit z'n zak enkele pakjes. Een ketting wordt me om de hals gedaan en plots prijkt een ring aan m'n vinger. Peter krijgt een armband (best aardig om te zien) en ook een ring. Nu weet ik dat Hassan de dagen aftelt dat hij naar Luxor, naast Cairo de bekendste

archeologische stad, kan gaan om daar te trouwen. Elke dag wanneer we hem passeren steekt hij met z'n mollige vingers de dagen op wanneer hij eindelijk benen kan maken. Als ik een gebaar maakt naar m'n beurs steekt hij beide handen verschrikt en afwerend op. Neen, zegt hij in bijna onverstaanbaar Engels, jullie good people.

Nu weet ik van de reisleidster dat de Egyptenaar ballpoints

prefereren boven geld en heb ik op een avond in een minuscuul boekwinkeltje – dat absoluut de naam niet mag hebben – bijna de voorraad leeg gekocht gade geslagen door een zwijgend publiek.... Ik deel uit met gulle hand en weet uiteindelijk niet meer wie ik er wel één heb gegeven of niet. Zelfs de nederige tuinmannen steken vol trots de ballpoint in hun borstzak. Ergo, wanneer ik in het restaurant een bonnetje moet tekenen, doe ik dat met een door mij gegeven ballpoint hahaha.

Uiteraard laat ik regelmatig in het appartement wat geld achter voor deze hardwerkende en creatieve boys.

In afwachting van de oudste van de broers van de papyrusstand koop ik bij de jongere broer – hij heet Mikeil en hij heeft groene ogen - de horoscopen van mijn kinderen en kleinkinderen en laat ik in hiërogliefen en in het Arabisch de naam erop schilderen. Verder bestel ik een groot aantal bladwijzers, ook één voor mijzelf. Mijn naam vertoont drie verschillende dieren, 2 soorten vogels (nou nou, een arend en een uil) en een leeuw.

Ik laat me in de kussens zakken van een luxe wagen en Ashref, de oudste broer, demonstreert vol trots dat z'n wagen ook airco heeft. Ne e e e en, roep ik verschrikt. Het is nog steeds stormy weather en ik heb diverse T-shirts over elkaar heen aangetrokken om me ietwat warm te houden.

Als eerste bezoeken we de moskee. Deze is vele malen mooier en groter dan in de stad zelf. Natuurlijk ben ik binnen niet welkom maar loop toch geïnteresseerd rond het gebouw. Veel uitgetrapt schoeisel ligt op de trappen. Eigenlijk op zich al een bezienswaardigheid.....

In de Koptische kerk is een dienst aan de gang. De serene sfeer maakt me nederig. Zoiets heb ik niet verwacht. Om ons te vleien zegt Ashref afkeurend dat Hurghada minder geld besteedt aan deze kerk, terwijl toch 30% van de Egyptenaar dat geloof belijdt. Ik brand een kaarsje.

De markt is de volgende etappe.

Op een hoek waar de wind en straatvuil alle vrijheid heeft staat een oude man in een kraampje boven een dampende wadjan. Met een vriendelijk uitnodigend gebaar, waarbij hij mij een rudimentair

gebit laat zien (anderhalve tand), mag ik in de pan roeren waarin de beroemde gehaktballetjes – een soort bitterbal - drijven.

Lekkerbekkend kijk ik naar een grote mand vol dadels, maar wanneer ik ontdek dat de vliegen – ook genietend – zich hiervan meester maken, zie ik er vanaf. Zoals bij alle markten waar de zon schijnt, lijkt het wel alsof de groenten en vruchten meer kleur hebben en ik ben in het bijzonder geïnteresseerd in de verse kruiden.

Door een modderig en smal steegje bereiken we het vlees- en vis gedeelte. Griezelen kijk ik naar opgehangen ledematen van wat eens een levend rund moet voorstellen, zie de mooiste vissen en krijg een krop in m'n keel wanneer een grote papegaaivis in mootjes wordt gehakt. Ik durf nauwelijks de inhoud te bekijken van de manden waarin het pluimvee zit, maar zie nog net de pientere ogen van een duif. Ik prijs me gelukkig dat we Ashref bij ons hebben, want op deze markt komt alleen de plaatselijke bevolking.

Met wat aandrang van Ashref koop ik aardbeien en twee netmeloenen.....

In de belendende cafetaria kom ik even bij en bestel ik vers

geperste sinaasappelsap. Het wordt in een groot beduimd Duits bierglas geserveerd. Enfin, ik drink het sap wél met een rietje. Jeneverkental welke bacteriën ik naar binnen werk. Ik vraag aan Ashref wat toch dat groenige drankje is

dat ook wordt geperst en regelmatige aftrek vindt. Wat heb ik een spijt van m'n sinaasappelsap, want het blijkt suikerriet te zijn en dát heb ik in geen eeuwigheid meer gedronken.

We krijgen een sightseeing van de stad Hurghada, de sloppenwijken en voor de starters nieuwe appartementen genoemd naar Mubarak.

Dan gaan we andere resorts bekijken die liggen in the middle of nowhere. De gasten worden per bus vervoerd naar het strand, geen oude stadskern, maar voor de toeristen speciale winkelcentra.

De wagen wordt zo nu en dan opgetild door een rukwind en ik vind dat eigenlijk wel spannend. We rijden door open vlakten met hier en daar een onbeduidend gebouwtje en verder is er niets te zien behalve eindeloze zandvlakten.

Ineens heb ik zin om het zand tussen m'n tenen te voelen en bij het uitstappen houd ik bijna het portier van de auto in m'n hand. Ik kijk naar de eindeloze vlakte waar, bijna niet te zien, een bouwsel staat in een draaikolk van zand en ik laat me zakken op de grond. Het zand geselt me en nestelt zich tussen m'n tanden, ooghoeken en

wapperende haren. Ik voel me één met de woeste elementen. De lucht is nog steeds

azuurblauw met jagende witte wolken. Ik bedenk dat onder dit zand leven is, zoals ik op National Geographic heb gezien. Ik zou zo eindeloos kunnen blijven zitten, m'n gedachten met de harde wind laten meewaaien.

Tot de orde geroepen stap ik weer in, maar ben dan nog niet bij de mensen.

Dan trekt een enorm complex m'n aandacht. Uit het niets is een soort Luxor opgetrokken. De beide zijden van de oprit zijn omzoomd door beelden en, gearriveerd bij een soort arena verschijnt een torenhoge en gigantische Sfinx. De Sfinx

(schespes – anch = levens afbeelding) is de gestalte van een leeuwenkop met mannenkop en tegelijkertijd een afbeelding van een farao, vermoedelijk die van Cheops. In het midden van de arena eveneens van gigantische afmeting, maar vele malen kleiner dan de Sfinx, een afbeelding van Nefertari en Ramses II en andere beelden. Het is ongelooflijk hoe ongeëvenaard de Egyptenaar al waren met de bouwkunst om tot zulke prestaties te komen. Ik blijf lang doordwalen en krijg er niet genoeg van. Dit is

een stuk geschiedenis – zij het namaak.....

Asfref is een perfecte gids en spreekt goed Engels en ik beloof hem een soort promotie artikel te schrijven voor andere toeristen.

In de avond gaan we weer de stad in. Een schoolvoorbeeld hoe een argeloze toerist wordt ingeluisd.....We bekijken bewonderend naar een auto (Studybaker?) die haveloos langs de kant van de weg staat.

Een kleine jongen komt hijgend ons in goed Engels vertellen dat deze auto nog van z'n opa is en zeker 120 jaar oud is. 120 jaar???? Na eerst geïnformeerd te hebben van welke nationaliteit we zijn neemt hij me bij de hand en vertelt hij dat hij in het bezit is van een brief van een Nederlandse 'vriend' maar deze niet kan lezen. We laten ons meetroten naar een grote papyruswinkel, stoelen worden hulpvaardig voor ons aangesleept en er wordt thee aangerukt. Inderdaad krijg ik een schriftje voor m'n neus en terwijl ik voor het knulletje hardop vertaal, verdwijnt hij uit de zaak.

De eigenaar van de papyruszaak vertelt intussen de geschiedenis van het ontstaan van papyrus – héél interessant en beeldend te volgen op een groot schilderij – maar wijst daarna naar z'n papyrus schilderijen. Ik vertel hem dat ik reeds bij een andere zaak het een en ander heb gekocht. De boodschap komt goed over, maar hij laat zich niet uit het veld slaan.

Wanneer we de gloeiende thee, bitterzoet van smaak, op hebben, neemt hij ons mee naar een winkel met allemaal beelden. Ik bekijk de kattenbeeldjes en, om het effect te laten zien, draait hij het licht uit, en ziedaar....enkele poezenbeeldjes geven een fluorescerend licht. Helaas, de verkoper van de zaak die er als de kippen bij is, vraagt een belachelijk bedrag voor drie beeldjes.

Nog steeds niet uit het veld geslagen worden we in een grote parfumeriezaak binnen geleid. Na een inleidend gesprek over ditjes en datjes komt de eigenaar in actie. Ik laat m'n gehavend gezicht behandelen. Ook hierom staat Egypte bekend, namelijk de etherische oliën. Uit een grote fles dept hij een roze substantie op de geblakerde plekken en laat het even intrekken. De brand trekt onmiddellijk weg en na veel getawar, er zijn drie verschillende

maten lege flesjes om het gekochte spul erin te doen, worden we het eens. Wanneer hij me probeert een parfum aan te smeren en dat niet lukt, kijkt hij met een slimme blik naar Peter. Met veel gebaar pakt hij resoluut een fles en smeert wat van de inhoud op m'n handen. Ik

snuif en raak haast bedwelmt. Ook Peter blijft snuiven, op z'n eigen hand welteverstaan. Hij krijgt er een dromerige blik van in de ogen. 'Viagra' zegt de verkoper bezwerend – terwijl op de fles met koeienletters Cleopatra staat - en kijkt tevreden naar het resultaat. We zijn óm en met twee flesjes én twee handgeblazen parfumsflesjes die bij de aankoop schijnen te horen, gaan we zweverig naar het resort terug. Wij zijn qua prijs waarschijnlijk getild, maar wat geeft het.

Het is me weer een dagje wat.....

Wordt vervolgd met het laatste deel
Mila Boom-Schenkhuizen